

COLUMN MARRIT: LAADT MAAR!

Ongedurig tik ik met mijn vingers op het stuur. Dan zie ik haar eindelijk aankomen. Ik gebaar dat ze snel moet instappen. Ze wendt haar blik af, lacht hard om een grap van een klasgenootje, neemt uitgebreid afscheid van meester, en neemt lachend plaats in de auto.

Haar lach verstomt zodra ze is ingestapt, en maakt plaats voor een duistere blik. Ik slik mijn opkomende ergernis weg, en probeer zo opgewekt mogelijk "Hallo schat..." Voor ik mijn zin af kan maken, draait zij op een verveelde toon het riedeltje af: "Hoe was het op school, schat? Ja leuk. Oh ja? Wat fijn. Wat heb je in de pauze gedaan? Heb je nog iets leuks gedaan? Mam, je moet eens ophouden met dit gezanik, ja? Laat maar! Ik heb er geen zin in. "

Ik hou wijselijk mijn mond. Het kind heeft al genoeg spanning met de musical, het afscheid van groep 8, en de ruzie met een vriendinnetje. Bovendien ben ik een volwassen vrouw, niet een dertienjarige tiener.

Twee secondes later snerp ik: "Ik had geen zin om tien minuten op jou te wachten, terwijl ik gisteravond en vanmorgen wel duizend keer heb gezegd dat je op tijd op moest zijn omdat ik je op zou komen halen voor therapie.

En ik heb al helemaal geen zin in om weer tegen een chagrijnig hoofd aan te kijken. Ik kan wel leukere dingen bedenken om met mijn vrije tijd te doen." Direct heb ik spijt. Op volle kracht ben ik een energiek typje, die met humor alles wel aankan. Maar met een lege batterij is het geduld en de rede verdwenen.

Haar gitzwarte blik en ongeïnteresseerde houding ergeren me en de wetenschap dat ik haar spanning niet weg kan nemen ergert me nog meer. Omdat ik weet dat zij onder spanning niet in staat is advies te ontvangen. Of een geruststellend gebaar. Of sussende woorden. Of een liefdevolle omhelzing.

Om een escalatie te vermijden zet ik de radio wat harder, en rij snel door naar de praktijk.

Ik zet ik haar bij de deur af en rij weg, in plaats van mee naar binnen te gaan, wat ik normaal gesproken altijd doe.

In de parkeergarage van de supermarkt komen de tranen. Ik wil uitstappen om boodschappen te halen, maar de tranen blijven maar komen. Ik huil om het kind wat ze niet is. Ik huil om de moeder die ik niet ben. Ik huil omdat ik dit gevoel maar niet uitgelegd krijg aan vrienden en familie. Ik huil omdat ik me niet zo wil voelen. Ik huil omdat ik helemaal geen tijd heb om te huilen maar zoiets basaals als boodschappen moet doen. Maar eigenlijk huil ik gewoon omdat mijn batterij bijna leeg is.

Gek genoeg geeft actie energie. Wij zijn net een dynamo. Dus door het doen van die stomme boodschappen knap ik een beetje op. Wanneer ik haar ophaal, zie ik een ontspannen meiske. De therapieessie heeft haar duidelijk goed gedaan. Ik krijg een megaknuffel van haar en mijn batterij laadt nog meer op. Wat een prachtig mechanisme is dat toch.

Na het avondeten besteed ik wat tijd aan mijn studie, wat mij altijd energie geeft. Samen kijken we een aflevering van Friends. En wanneer zij in bed ligt, kijk ik een belachelijk foute comedy op Netflix, en met iedere lach laadt mijn batterij zich meer op. Zij ligt in bed onder haar verzwaringsdeken, en laadt al slapende haar batterijtje zich op.

En met allebei een volledig opgeladen batterij, kunnen wij gaan genieten van de grote vakantie.

